

Trail van 16 dieptebommen. (Foto Jan Groenbos)

Tijdens de periode dat VSQ320 met 3 Neptunes te Curaçao was gestationeerd, was een van de hoofdtaken, de Opsporing Reddingsdienst (OSRD). Tevens liep je ook de vliegwachter voor eventuele andere calamiteiten, welke operationeel verschillend van aard konden zijn. Voor het grote aantal dagen dat de wacht werd gelopen, was een soort compensatie regeling bedacht. Hoe dat werkte wil ik u niet mee lastig vallen, het was voor ons zelf al ingewikkeld genoeg.

Het kwam er wel op neer, dat hoe langer je op de "klip" (niet negatief bedoeld, in tegendeel) zat, hoe meer vrije dagen je opbouwde.

De mogelijkheden op Curaçao om je tijdens deze vrije dagen te verpozen waren, zoals bij velen wel van ons bekend denk ik legio.

Een van die mogelijkheden was "Frommer Beach". Een hotel met een fraai strandje, zwembad en niet te vergeten een gezellige bar. Achter deze bar stond een man waar het dit verhaal een beetje om draait. Hij heette Arthur, een Curaçaose jonge man.

Een toevallige maar tevens aangename bijkomstigheid was de geregelde aanwezigheid van soms zeer aantrekkelijke dames (KLM stewardessen), die daar hun stop van enkele dagen doorbrachten. Dit had, zij het onbewust, toch wel enige aantrekkingskracht op ons MLD'ers.

Ook Arturo veranderde wanneer er enkele van die dames aan de bar verschenen. Hij gooide dan al zijn charmes op dek. Wanneer het gezellig werd toverde hij zijn "jammerhout" (marine "slang" voor gitaar) tevoorschijn en begon te kwelen. Ik had de indruk dat hij probeerde, misschien soms met succes, de harten te breken van de dames. Volgens mij was echter het enige wat gevaar liep voor breken het aanwezige glaswerk. Dit vanwege zijn niet al te zuivere "Hoge C".

Op een dag zaten we weer een keer op Frommer. Onze tweede waarnemer Appie Vuil was een aardig eindje op zee aan het stoeien met een windsurf plank. Op een gegeven moment begon hij al zwaaiend de aandacht te trekken. Wij vonden dat hij zich wel erg uitsloofde voor de dames. Tenslotte kregen wij echter door dat er iets aan de hand moest zijn.

Op Frommer was een flinke speedboot aanwezig. Deze werd meestal gevaren door Arturo. Hij besloot maar eens te gaan kijken wat er met Appie was. Even later keerden zij samen terug met de surfplank op sleeptouw, zeker panne. Het bleek echter dat bij Appie geruime tijd een grote Hamerhaai rond zijn plankje had gecirkeld. Hij was erg onder de indruk.

Er was een dag dat door de op vliegveld Hato aanwezige "Bommen en Granaten", artillerie mannen, besloten werd om een serie bejaarde dieptebommen te laten doen waar voor ze gemaakt waren, namelijk ontploffen. Dit om te voorkomen dat zij vanwege hun hoge leeftijd onstabiel zouden worden, gelijk de mens.

Er werd bedacht dat dit ook het beste kon plaats vinden op de manier waarvoor ze ontworpen waren. Ze zouden door onze kisten in zee gedropt worden.

Op een dag werd dit onder een drankje besproken aan de bar bij Frommer. Arturo was een fervent visser. Toen wij vertelden dat bij zo'n ontploffing dode of versufte vissen boven kwamen drijven was hij hevig geïnteresseerd. Er werd een afspraak gemaakt.

De bommen zouden noord van Curacao gedropt worden. Arturo zou daar met zijn speedboot in de buurt zijn en eventuele buit uit zee opvissen. Zo gezegd zo gedaan.

Er was een vlucht met de voorgaande opdracht airborne en al snel werd Arturo met zijn boot waargenomen. Na een paar proefruns gingen de explosieven te water. Zij veroorzaakten enige beste explosies.

Arturo was na een snelle inspectie van de plek, zonder enige vis, met snel kloppend hart en een enigszins licht hoofd met grote snelheid richting huis vertrokken.

Toen wij hem later spraken vertelde hij dat hij erg was geschrokken. Hij had niet gedacht

dat die bommetjes zulke grote knallen zouden geven.